

1

HORA MĚLA ZRCADLOVOU MASKU. LED POKRÝVAL KOLMOU STĚNU, KTERÁ se zvedala nad strmým říčním údolím a smutným mužem v červeném kabátu. V tom ledu se odráželo bledé slunce, které vydávalo záři bez tepla. Ledovec se třpytil na pozadí nebe jako sklo, tak průzračný a tichý, až se zdálo, že každý z vrcholů, které ho obklopovaly v kruhu, tají dech nad nějakým šepotavým příslibem.

Samotné ledem postříbřené hory se odrážely, až se téměř rozplývaly, v leštěném vejcovitém tvaru jiné zrcadlové masky, tentokrát mnohem menší. To zrcadlo tvořilo tvář – vlastně celou hlavu – mosazného muže, který se mechanicky plahočil do svahu soutěsky mezi dvěma zářícími zasněženými štíty. Z jeho kovové lebky postrádající rysy mezitím spadla kápce. Mužovy masivní ruce se leskly, takže budily dojem, jako by na nich měl navlečené mosazné rukavice. Mosazné nohy byly upnuté v mačkách s ocelovými ostny, aniž by k tomu potřeboval boty.

Jeho lezení postrádalo jakoukoli naléhavost.

Hroty maček se zakusovaly do ledu řeky, která v zimě zmrzla na kámen. Přes mosazné rameno měl muž přehozené lano tlusté jako ženské zápěstí. V prověšeném oblouku se za ním táhlo až k zakřivené přídi podiv-

né lodi: vybavená ráhnovými plachtami, pyšnila se vznešenou, plazu podobnou galionovou figurou, odvážně natřenou červeně a zlatě – spočívala však na dvou zahnutých, ledem obalených skluznicích, které ji nesly po povrchu zamrzlé řeky, jako kdyby naolejované sklo klouzalo po skle. Na malé plošině za čelenem stál lodivod a dalekohledem pohlížel na svahy nad sebou. Ačkoli byl teprve počátek zimy, kdy ještě nehrozily laviny, opatrnosti nebylo nikdy nazbyt.

Za touhle lodí byla další, s dračí hlavou malovanou azurovou modří a měděným pozlátkem; tažená byla čtyřmi chundelatými čipernými tury, typickými pro zdejší kraj, a sedmi lidmi, kteří měli k botám z ovčí vlny a kožešin připnutá vlastní protiskluzná železa. A za ní se pohybovala ještě třetí loď, v odstínech oranžové a karmínově rudé, a také tu táhli její někdejší pasažéři a pár chlupatých jaků. A řadu uzavírala čtvrtá ledová loď, jejíž pomalované dřevo mělo připomínat vyřezávaný nefrit a beryl, loď s vlastní sestavou dělníků a dobytka, a za ní šlo několik lidí, kteří se na těžkou práci nehodili z nejrůznějších příčin, ať to už byl vzrůst, hodnost, věk, postavení platících zákazníků nebo nemožnost.

Muž v červeném kabátu krácel vzadu za všemi. Byl v řadě poslední, protože si zvolil být poslední v řadě. A také proto, že se ohlížel za sebe a dolů, jak se slušelo na strážce karavan – kterým také byl. Nebo jím byl aspoň dnes, ačkoli obezřelost strážce nebyla jediná obava, která mu hlodala v hrudi.

Byl to Smrták, nebo jím spíš býval, přičemž stále nosil jméno náležící ke své dřívější profesi. Zdržoval se u kraje řeky spolu s dalšími chodci ze dvou důvodů. Za prvé neměli protiskluzná železa – ta byla vyhrazena pro lidi, kteří v bezvětrí táhli ledové lodě. Lépe držela na hrubším ledu a měla lepší trakci podél břehu. A za druhé, čtyři ledové lodě se v těžkopádných stopách vlekly a sténaly.

Pravda, vůdci vykonávali své povolání, převáděli lidi bezpečně skrze hory zvané Stély nebe. A rovněž byla pravda, že držet se urputně říčních